

LES DONES HO VOLEM TOT...

Estem fartes que cada dia ens recordin que "SOM DONES": en la nòmina, qüestionant les nostres capacitats, en el físic, en el sexe, en les "oportunitats", a la família, quan passem soles per carrerons... Estem fartes d'abaixar el cap i d'aguantar un cop més rialletes d'homes situats en graons privilegiats de gènere.

Estem fartes que ens obliguin a seguir protocols imposats per agressors. No volem somriure després d'haver rebut tantes hòsties constants. I no es tracta de victimitzar, sinò de donar-li la volta a tota aquesta realitat que ens oprimeix, ens subordina i ens invisibilitza.

No volem caritats ni reformes de l'Estat perquè inverteixi més diners en ridícules mesures o "comissions" que facilitin a les dones exercir càrrecs tant patriarcals com els de policia, política, agents de seguretat privada, etc. Aquest no és ni l'alliberament ni la igualtat que volem. No volem estereotips estandaritzats que ens diguin qué i com hem de ser.

No volem que ens distorcionin els nostres cossos reals ni els nostres desitjos amb la publicitat de productes que no ens interessin.

No volem que ens emmetzinin amb fàrmacs, cosmètics, rosaris, escumbres o més transgènics.

No volem estudiar allò que ens és indiferent, ni estar tancades tot el dia a casa o a la feina. No volem demanar permís per ser lliures ni que ens mercantilitzin per poder viure amb plaer les nostres diferents sexualitats.

No volem que proxenetes, cures, policies ni científics abusadors rondin impunes pels nostres barris. No volem que morin més dones perquè unes lleis diuen que ara mantenen l'abortament en la il·legalitat.

No volem que un cop més, les dones immigrants, les prostitutes, les transexuals, les lesbianes i les més veteranes es sentin soles i vulnerables enfront tanta misèria.

VOLEM SER PROTAGONISTES DE LES NOSTRES VIDES I EXECUTAR ELS NOSTRES DESITJOS PER TOTS ELS MITJANS. PERQUÈ PENSEM QUE ÉS HORA D'ABANDONAR ANYS DE POR, PLORS, PASSIVITAT, HUMILIACIONS I SUBMISSIÓ.

AUTOORGANITZEM-NOS PER CONVERTIR LES CONSIGNES EN MESURES CONTUNDENTS, REALS I COMPROMESSES. PERQUÈ SINÒ HO FEM NOSALTRES NINGÚ HO FARÀ PER NOSALTRES. TAMPOC VOLEM DELEGAR A NINGÚ LA CAPACITAT DE DECIDIR I ACTUAR PER NOSALTRES MATEIXES JA QUE NO VOLEM VEURE COM CAP POLÍTIC/A MANIPULA ELS NOSTRES SOMNIS I LES NOSTRES ÀNSIES DE REVOLTA!

ENDERROQUEM EL SEU MÓN PER CONSTRUIR EL NOSTRE!

LES DONES HO VOLEM TOT...

Estem fartes que cada dia ens recordin que "SOM DONES": en la nòmina, qüestionant les nostres capacitats, en el físic, en el sexe, en les "oportunitats", a la família, quan passem soles per carrerons... Estem fartes d'abaixar el cap i d'aguantar un cop més rialletes d'homes situats en graons privilegiats de gènere.

Estem fartes que ens obliguin a seguir protocols imposats per agressors. No volem somriure després d'haver rebut tantes hòsties constants. I no es tracta de victimitzar, sinò de donar-li la volta a tota aquesta realitat que ens oprimeix, ens subordina i ens invisibilitza.

No volem caritats ni reformes de l'Estat perquè inverteixi més diners en ridícules mesures o "comissions" que facilitin a les dones exercir càrrecs tant patriarcals com els de policia, política, agents de seguretat privada, etc. Aquest no és ni l'alliberament ni la igualtat que volem. No volem estereotips estandaritzats que ens diguin qué i com hem de ser.

No volem que ens distorcionin els nostres cossos reals ni els nostres desitjos amb la publicitat de productes que no ens interessin.

No volem que ens emmetzinin amb fàrmacs, cosmètics, rosaris, escumbres o més transgènics.

No volem estudiar allò que ens és indiferent, ni estar tancades tot el dia a casa o a la feina. No volem demanar permís per ser lliures ni que ens mercantilitzin per poder viure amb plaer les nostres diferents sexualitats.

No volem que proxenetes, cures, policies ni científics abusadors rondin impunes pels nostres barris. No volem que morin més dones perquè unes lleis diuen que ara mantenen l'abortament en la il·legalitat.

No volem que un cop més, les dones immigrants, les prostitutes, les transexuals, les lesbianes i les més veteranes es sentin soles i vulnerables enfront tanta misèria.

VOLEM SER PROTAGONISTES DE LES NOSTRES VIDES I EXECUTAR ELS NOSTRES DESITJOS PER TOTS ELS MITJANS. PERQUÈ PENSEM QUE ÉS HORA D'ABANDONAR ANYS DE POR, PLORS, PASSIVITAT, HUMILIACIONS I SUBMISSIÓ.

AUTOORGANITZEM-NOS PER CONVERTIR LES CONSIGNES EN MESURES CONTUNDENTS, REALS I COMPROMESSES. PERQUÈ SINÒ HO FEM NOSALTRES NINGÚ HO FARÀ PER NOSALTRES. TAMPOC VOLEM DELEGAR A NINGÚ LA CAPACITAT DE DECIDIR I ACTUAR PER NOSALTRES MATEIXES JA QUE NO VOLEM VEURE COM CAP POLÍTIC/A MANIPULA ELS NOSTRES SOMNIS I LES NOSTRES ÀNSIES DE REVOLTA!

ENDERROQUEM EL SEU MÓN PER CONSTRUIR EL NOSTRE!

Breu història del 8 de març: 1881, a Igualada 3.500 treballadores del tèxtil faran una vaga per a reivindicar millores laborals. El 1909 inicia una llarga vaga de 13 setmanes, realitzada exclusivament per dones. El 1910 es comença a celebrar el Woman's Day (que més tard es dirà Women's day) amb grans manifestacions pel dret de vot i pels drets socials. El 25 de març del 1911 moriran 140 obreres de la Triangle Shirt Waist de Nova York degut a què les portes de l'edifici estaven tancades per l'empresari amb la finalitat d'evitar que les noies més joves juguessin al carrer en hores laborals. El 23 de març (8 de març en el calendari occidental) queda establert com a data reivindicativa, per l'amotinament de les dones russes per la manca d'aliments l'any 1917. Data que es manté fins l'actualitat.

Breu història del 8 de març: 1881, a Igualada 3.500 treballadores del tèxtil faran una vaga per a reivindicar millores laborals. El 1909 inicia una llarga vaga de 13 setmanes, realitzada exclusivament per dones. El 1910 es comença a celebrar el Woman's Day (que més tard es dirà Women's day) amb grans manifestacions pel dret de vot i pels drets socials. El 25 de març del 1911 moriran 140 obreres de la Triangle Shirt Waist de Nova York degut a què les portes de l'edifici estaven tancades per l'empresari amb la finalitat d'evitar que les noies més joves juguessin al carrer en hores laborals. El 23 de març (8 de març en el calendari occidental) queda establert com a data reivindicativa, per l'amotinament de les dones russes per la manca d'aliments l'any 1917. Data que es manté fins l'actualitat.

Un cop més el calendari marca el 8 de març. Un parèntesis “festiu/reivindicatiu” en l’atragada agenda cultural i política que cal omplir amb actes, manifestacions, documentals, exposicions, mostres d’arts, etc, aprofitant la cita per promoure la reivindicació de l’emancipació de dones o conquesta de “drets i llibertats”, o inclús igualtats envers el gènere masculí.

Molt lluny de la mitificació, en la lluita pels “drets” de les dones reconeixem algunes victòries. No obstant, si analitzem seriosament el context actual, ens preguntem: on és l’alliberament real contra la dominació a la que ens veiem sotmeses pel sistema patriarcal (“govern del pare”), que és el que perpetua una mentalitat global on les dones nomès som vistes com un tros de carn afectivo-sexual mercantilitzada a l’abast d’uns interessos econòmics, sexuals, esclavistes i legislatius fets per homes?

Empreses, òrgans institucionalitzats, polítics i els seus partits ens enganyen prometent-nos noves solucions per tranquilitzar-nos i fer-nos creure que senten una preocupació profunda i sincera pel tema. Però que no ens enganyin, ELLS són els màxims responsables dels nostres conflictes. Diuen que invertiran un tant % dels pressupostos en comissions per la igualtat, contra la violència de gènere, etc, al mateix temps, aprofiten aquest dia com una excusa per sortir al carrer per fer una *parafernalia* en la seva estúpida imatge cada dia més degradada.

No ens calen grans anàlisis per intuïr que els problemes que patim les dones no els arreglaran ni polítics, ni experts, ni empresaris de torn que com a molt posaran una petita tireta a una extensa ferida.

Entenem que, com el que succeeix amb les crisis, per solucionar un problema s’ha d’anar a buscar l’arrel. I en aquest cas l’arrel que ens cal combatre és aquest sistema polític i econòmic (capitalisme) sense escrúpols, que es sustenta per pilars tant indesitjables com el patriarcat, el sexisme, les guerres contra la pobresa i l’explotació de tot allò que pot generar riquesa, ja siguin dones, nens, natura, animals o immigrants; sols per posar alguns exemples.

A què esperem per canviar paraules i rabiets per accions compromeses?
Fins quan seguirem tolerant tota aquesta hipocresia?

**... CONTNUAREM QUEIXANT-NOS O FAREM EL NECESSARI PER
ACONSEGUIR ELS NOSTRES OBJECTIUS?**

Un cop més el calendari marca el 8 de març. Un parèntesis “festiu/reivindicatiu” en l’atragada agenda cultural i política que cal omplir amb actes, manifestacions, documentals, exposicions, mostres d’arts, etc, aprofitant la cita per promoure la reivindicació de l’emancipació de dones o conquesta de “drets i llibertats”, o inclús igualtats envers el gènere masculí.

Molt lluny de la mitificació, en la lluita pels “drets” de les dones reconeixem algunes victòries. No obstant, si analitzem seriosament el context actual, ens preguntem: on és l’alliberament real contra la dominació a la que ens veiem sotmeses pel sistema patriarcal (“govern del pare”), que és el que perpetua una mentalitat global on les dones nomès som vistes com un tros de carn afectivo-sexual mercantilitzada a l’abast d’uns interessos econòmics, sexuals, esclavistes i legislatius fets per homes?

Empreses, òrgans institucionalitzats, polítics i els seus partits ens enganyen prometent-nos noves solucions per tranquilitzar-nos i fer-nos creure que senten una preocupació profunda i sincera pel tema. Però que no ens enganyin, ELLS són els màxims responsables dels nostres conflictes. Diuen que invertiran un tant % dels pressupostos en comissions per la igualtat, contra la violència de gènere, etc, al mateix temps, aprofiten aquest dia com una excusa per sortir al carrer per fer una *parafernalia* en la seva estúpida imatge cada dia més degradada.

No ens calen grans anàlisis per intuïr que els problemes que patim les dones no els arreglaran ni polítics, ni experts, ni empresaris de torn que com a molt posaran una petita tireta a una extensa ferida.

Entenem que, com el que succeeix amb les crisis, per solucionar un problema s’ha d’anar a buscar l’arrel. I en aquest cas l’arrel que ens cal combatre és aquest sistema polític i econòmic (capitalisme) sense escrúpols, que es sustenta per pilars tant indesitjables com el patriarcat, el sexisme, les guerres contra la pobresa i l’explotació de tot allò que pot generar riquesa, ja siguin dones, nens, natura, animals o immigrants; sols per posar alguns exemples.

A què esperem per canviar paraules i rabiets per accions compromeses?
Fins quan seguirem tolerant tota aquesta hipocresia?

**... CONTNUAREM QUEIXANT-NOS O FAREM EL NECESSARI PER
ACONSEGUIR ELS NOSTRES OBJECTIUS?**